

Jeg skylder som Ordfører at gjøre en Undskyldning for, at der er et Mindretals Forslag, som er temmelig ubførligt motiveret i Betænkningen, men ikke foreligger til Afstemning. Det er blevet overseet, at vi ikke til § 9 have opført det Mindretals Forslag, som gaar ud paa at fastsætte, at Politiet skal være berettiget til at anholde ogsaa Folk, som staae i Begreb med at begaae en Forbrydelse. Motiveringen findes i Betænkningens Pag. 5; men den har, som sagt, ikke fundet sit Udtryk i noget af de stillede Ændringsforslag, saa at Mindretallet altsaa maa have sig forbeholdt til tredie Behandling at komme med dette Forslag, som jeg haaber, at Thinget vil slutte sig til.

Det store Stridsspørgsmaal, som dernæst har været forhandlet, angaaer Bestemmelsen i § 8 eller, hvis vort Forslag vedtages, § 9, der angaaer de 3 Maanedes Fængsel. Det har været mig overordentlig hjært at høre den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds erklære, at hans eneste Grund til at stille dette Forslag var Duffet om at undgaae en mulig Afsoning med Vand og Brød. Det er det eneste Hensyn, som bør gjøre sig gjældende, det eneste, som kan staae sin Prøve og ikke er knyttet til øieblikkelige og forbigaaende Stemninger. Men den ærede Rigsdagsmand vil ogsaa see, at naar vi gaar ud fra dette Hensyn som det eneste gjældende, saa er der dog adskillige Indvendinger, som kunne gjøres mod hans Antydning af, hvorledes dette Forhold kan ordnes. Jeg har allerede, da jeg første Gang havde Ordet, ikke som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) meente, bebudet en Ændring, der skulde gaar ud paa, at Afsoning kunde skee ved simpelt Fængsel, og som jeg da vilde slutte mig til; jeg har kun sagt, at dersom det var Tanken, at man vilde forhindre en Afsoning af Vand og Brød for den Ubemidlede, saa maatte der staae, at Vøden skulde affones med simpelt Fængsel og ikke ved Vand og Brød. Men jeg nærede forresten ikke saa store Betæneligheder ved at gaar ind paa et saadant Ændringsforslag som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds. Jeg skal gaar noget nærmere ind derpaa. Jeg tror ikke, at det forholder sig saa, at Vand og Brød skulde an-

sees for en uhæderlig Straf fremfor simpelt Fængsel, eller at de Ord, som den ærede Rigsdagsmand oplæste af Forordningen af 1836, kunne siges at udtale nogen Anstuelse om, at Vand og Brødstraffen i og for sig er uhæderlig. Der staaer kun, at Overvrigheden kan, naar vedkommende Person's Stilling er en saadan, at Vand og Brød maa ansees at ville være en altfor haard Straf for ham, fastsætte simpelt Fængsel i Stedet. Det er en af de Bestemmelser, hvoraf man kan finde ikke saa i Love, som ere ældre end Grundloven, og hvorved der tages Hensyn til Personernes Fornemhed; man kunde finde det mere ubehageligt f. Ex. for en Statsraad end for en simpel Mand at blive sat paa Vand og Brød; derfor er denne Bestemmelse sat ind, og ligesom for at vise dens Hensigt tilføies der strax efter, at den, som sidder i simpelt Fængsel, er ikke indskrænket til sædvanlig Fangeløst, men kan spise og drikke, hvad han vil, naar det kun stæer paa egen Bekostning og ikke er et Brud paa god Orden i Fængslet. Det er altsaa Meningen, at naar en for fornem Mand skulde komme i den ubehagelige Situation at maatte affone en Vøde, saa skulde det kunne skee ved at sidde i et mindre generende Fængsel, end naar han sættes paa Vand og Brød. Den ærede Rigsdagsmand har selv al Opfordring til at holde fast paa den Anstuelse, at ved Vand og Brødstraffen er det Forseelsens egen Beskaffenhed og kun denne, der afgjør, om der er noget Vanærende deri eller ikke, og feiler jeg ikke meget, saa har den ærede Rigsdagsmand paa en Tid, da Pressen var i høi Grad ufri og omgjærdet med en Række af ubillige Bestemmelser, selv været underkastet en Straf af Vand og Brød, fordi han, vistnok med fuld Bespielse, havde nægtet at afgive en Forklaring under en Trykkesfrihedsag; men Enhver vil dog sige, og Rigsdagen har sagt det ved at anerkjende den ærede Rigsdagsmand som Rigsdagsmand, at det ikke er en Straf, som har gjort Skaar i hans borgerlige Ære, men at det kommer an paa, hvorvidt den Forseelse, der har foranlediget Straffen, har været vanærende eller ikke. Fra det Standpunkt er der altsaa ikke nogen Grund til at frygte for en Afsoning af Vand og Brød.